

המאמר שאיים ליצור את המשבר החמור ביותר של השנה בעתונות העברית

המשיב. בהתאם לנוהג זה, נותן, "העולם הזה" בעמודים אלה מקום לתשובתו של דן בן-אמוץ, אחרי שהותקף בחריפות על-ידי עורך, "ידיעות אחרונות", ד"ר הרצל רוזנבלום, שבוע ימים אחרי התקפה דומה עליו מצד שלום רוזנפלד, מעורכי "מעריב".

אין, "העולם הזה" נוהג להתערב בוויכוחים פנימיים של עיתונים אחרים. אולם הוא תמיד מוכן להעמיד את עמודיו לרשותו של צד בוויכוח, שנחסמת בפניו האפשרות להשיב על התקפה, אפילו אין, "העולם הזה" מזדהה בהכרח עם כל דעותיו ודבריו של

תיקון טעות - ותשובה לדוקטור הרצל רוזנבלום

הרבנות ואת הפעולה השמית. מותר לנו אפילו להתקיף את אלמוני ושמעון פרס.

בנושא אחד בלבד אסור לנו לנגוע, והוא ד"ר הרצל רוזנבלום, עורך "ידיעות אחרונות". אך מאחר ולמר רוזנבלום מותר להתקיף אותנו, והוא אף ניצל רשות זו לרעה, ומאחר ופירסום רשימה נגדו ב"צפור הנפש" היה גורם להפסקתו של העתון, לא ראיתי אפשרות אחרת להביא לידיעת הקוראים את תגובתי אלא עליידי פרסומה בדרך זו.

אם בו את מדורי הבידור ומהווים לא אחת את חומר הקריאה המרתק והקריא ביותר בעתון שבו הוא מעניש אותנו יום-יום בשלולית הגיגיו.

לאחר ניפוי מייגע בערימת הפיטפטים של מר רוזנבלום נשארות בנפח הסענות הבאות:

- (1) "ליקה" אסור להטיף מוסר לעם היהודי הצלוב.
- (2) אויב"העם המושבעים מנצלים את המשוגעים התומכים בדיוויס למטרות ש- להם.
- (3) הדיוויס למיניהם צריכים לצעוק חסם נגד פדורקו וזבן-בלה, לפני שהם מרימים את קולם נגד עוול המתרחש כאן לעיניהם.
- (4) עמוס קינן חייב להסביר לדוקטור איך הוא הגיע לספסל הנאשמים (במשפט שבו זוכה עליידי בית-המשפט המחוזי) לפני שהוא מסביר למה הוא חדר לשטח חשע.
- (5) השטח הגדול ביפו נלקח מאוכלוסיות הקודמת עליידי כמה מועדוני-לילה.
- (6) דם רב נצטרך להקריב כדי לתקן את מה שהביטניקים הורסים במדינה הזו.

★ ★ ★
צ'אנס אחד נוסף

ל מרות הפרובוקציה הגלויה, לא אסי ריח את עצמי לענות בכובד-ראש על טענות שפלות אלה. יתגלגל לו הדוקטור בשלולית שלו כאות-נפש. מה גם שעל חלק מהטענות כבר עניתי למר רוזנפלד, ואם מר רוזנבלום לא קלט את הדברים שם, אין סיכוי רב שיקלוט אותם כאן גם אם אחזור על הנימוקים בעברית-איטית- לעוללה-למדי-המפגור. ובכל זאת ניתן לו צ'אנס אחד נוסף:

(א) כל אורת, ויהי זה האורח הפשוט ביותר, ראוי לנקוט עמדה ציבורית ולה- ביעה בדרך שאותה הוא מוצא לאפקטיבית ביותר. (דוקטור יקר, אתה פשוט חייב להסכים להנחה דימוקרטית ראשונית זו. הלא חתמת על אשיית יסוד מעין זו במגילת-העצמאות, או שמא לא קראת את הכתוב, מר הרצל ורדי?)

(ב) במדינת ישראל מותר גם "ליקה" להטיף מוסר ולא רק לליטאי. ובכלל, החלוקה הזו לעדות וארצות-מוצא היא גזעית-במקצת, ומריחה בשמץ של ריח פאשיסטי המזכיר זמנים אחרים וארצות אחרות. (זו ודאי הייתה פלישת-פה, תאמר. לא התכוננת להסית נגד יוצאי-גרמניה. את המלאכה הבזויה הזאת אתה שומר למאמריך על ערבים בנס-ציונה, שהעזו לצאת עם נערות יהודיות.)

(ג) מאחר ואין כל דרך מעשי למחאותינו נגד אפליית הכושים באמריקה, דכויים התר- בותי והלאומי של יהודי ברית-המועצות, שנאות של בן-בלה למדינת-ישראל, מסורת החאראקירי ביפאן, הפקעת רכוש היהודים במצרים, השחיתות החברתית בארצות הלאטיות, המשטר הבלתי-דמוקרטי בונ- סואלה — האם אתה מציע שלא נרים גם את קולנו נגד השוחד בפרשת תל-גיבורים, העוול שבחוקי-החירום והמימשל הצבאי,

מיים של הדוקטור, יורשה לי למסור במילים ספורות את תמצית ורוח דבריו: באופן כללי חוזר ד"ר רוזנבלום ולועס את נימוקיו של מר שלום רוזנפלד במעריב נגד האמנים שהצטרפו למאבקו של אורי דיוויס. אלא שהוא עושה זאת בפחות כשרון, ובפחדנות הראויה לרחמים.

כדי לא להסתבך במשפטי-דיבה, עושה מר רוזנבלום הכל לטישטוש סימני-ההיכר האישיים של ה"ביטניקים". את דבריהם הוא משבש בכוונה, ובפי אחד מהם שם חצאי-מילים שאמרו אחרים. אך מלאכת תפירת רשת-ההסוואה, שמאחוריה מנסה הפולקובניק האמיץ הזה להסתתר, היא גסה כסיגנון כתיבתו בכלל.

מבין התפרים העבים והטלאים הילדותיים ניתן לזהות —

ב"ליקה" שלו את אורי דיוויס; ביהודי העשיר במכנסים קרועות ולפי- עמים בלי מכנסים" צירוף של ג'אל תומרקין וכותב שורות אלה; ב"ביטניק המסביר למה הלך לתחנת

במה נשמע של השבוע שעבר. אך, כאמור, במעט רצון רע מצד הקוראים ניתן עדיין לתקן את המעוות. כל מה שאמרתי על מר פלד, אני חוזר ואומר במישנה תוקף. במישנה אמונה ובתוספת כל קיתונות הביב הפובליציסטי העומדים לרשותו של מר בלום. ואף כי מר בלום — אשר לגביו היה תמיד מר פלד מוקצה מחמת מיאוס ואר- כי-אויב שאסור להזכיר את שמו, מוכן פתאום לשכוח הכל ולייסד ציר עם מר פלד, נוכח סכנת הבהמה המאיימת על עולמם המסודר, ציר שהוא מעין ברית- קנאים, או לפחות שותפות זמנית בשם בלומפלד בע"מ (וכמיפגן אחוזה ראשון מוכנים ודאי שני קיצונים ימניים אלה להופיע נגד קבוצת נסית במשחק-ראווה במיגרש בלומפילד).

אף כי מר בלום מוכן להקריב את כל היקר לו כדי לשים קץ לביטניקים ולחל- טוריסטים המדירים את השנה מעיניו, הרי ספק גדול הוא אם מר פלד, שאפשר להאשימו בכל חוץ מטששות, יסכים לקבל

ד"ר הרצל רוזנבלום

את היד המושטת ולהסתכן בברית עם אדם שולוא טפשות היה הוא ממציא ורושם פאטנט בלעדי, על הטפשות.

★ ★ ★
חשבון עם העורך.

ט. זב. עד כאן עסקנו בטעות-דפוס מצ- ערת, וכעת נעבור לעניין אחר לגמרי. כחנתי לאמאר-שיטנה צפעוני בשם "ביטני- קים" שד"ר רוזנבלום פירסם ביום ב' השבוע ב"ידיעות אחרונות. לאלה מן הקוראים המ- דלגים, כמוני, בדרך כלל, על שפכיו היר-

ב "מה נשמע" של השבוע שעבר נפ- לה טעות-דפוס מצערת וודונית אשר בגללה הואר באור לא נכון האדם הלא נכון.

הקוראים אשר שמרו את הרשימה באל- בום המשפחתי שלהם, מתבקשים בכל לשון של בקשה להכניס בה תיקון קטן ויחיד, שרק בזכותו יחזור הכל למקומו, גם אם לא כל-כך בשלום.

מיטב ההשמצות שהטלתי שם ב"שובי- ניסט" פרופסיונלי בשם פלד היו מכונות בעצם לגראפומן מקצועי בשם בלום. אין זאת כי אם כוצע כאן מעשה-חבלה בכוונה תחילה. אחרת לא אוכל להבין איך אפשר להחליף בשיטתיות פעמים רבות כל-כך את השם פלד בשם בלום.

אמנם קיים דימיון מסוים בין שני האנ- שים, אפשר לומר אפילו שקיימת ביניהם קירבה משפחתית מסוימת, אך בכל זאת איך אפשר להחליף שם כה פשוט כבלום בשם כה מסובך כפלד? שניהם אמנם בני אותו גיל, שניהם בעלי קרחת. שניהם מאמריסטים לפי משלוח-ידם. שניהם ינקו את חלבם משהד הימני של אם אחת וגדלו לשחק בליגה הלאומית כימנים קיצוניים, שניהם שותים בהתמרגות את התה הפושר שחברי הממשלה מוזגים להם במנוון-הכנסת, שניהם אינם מסוגלים להרדם בלילה מבלי להתכסות בדגלי הלאום, שניהם יהודים פרופסיונליים, המוודים את העולם במטר היהודי ושניהם מתרגמים את מחשבותיהם העמוקות ביותר מאידיש לעברית.

כפי שאתם רואים, קיים דימיון מסוים בין הארונים פלד ובלום. אך כאן, רבותי, נגמר הדימיון. שהרי הראשון חכם, אף כי אין לו תואר אקדמי, ואילו השני, המכנה עצמו דוקטור, הוא פשוט טיפש. טיפש מהסוג הגרוע ביותר, שסוג כבר עליידי חז"לנו כ"אני יודע שאינו יודע" (כבר אמרו עליהם גדולים מאתנו שאחד נחש והשני שוטה, ומר בלום יכול להמשיך לצעוק עד רדת השלג שהוא הוא הנחש, וזה לא יעזור לו. איש לא יאמין לו).

הראשון בקיא בכל זאת במלאכת הכתיבה והשני מגבב קש, מפריח מוצ, ומעלה אבק עד מחנק. הראשון מנופה, ואילו השני ריק מאוויר וחסר שאר-רוח מכדי להפריח עפיפון של תינוקות.

בקיצור: איך אפשר להשוות? זה בכל זאת פלד, ואילו זה בסך הכל בלום.

סתם בלום של כלום. אדם קטן היושב על כסא עתונאי סטאנדרטי, שרגליו מת- נדנדות באוויר וראשו מרחף בספירות העליונות של הקיוסקים. הוגה-דעות שנתקל לראשונה במילה "הגיון" בתשבץ-לעקרת- הבית, מבלי שידע עד היום את פרושה המדויק ודרכי השימוש בה. קוזאק קטן של הקושי-ברוך-הוא, סולדאט בפנסיה הצ' ווח, "החזיקו בי, או שאני מחריב את העולם!" ישורונציק שמן הירק ובוועט כפאשיסט לכל דבר, גמד המתקשקש לשאת שריון אבירים ולהסתער כדון קישוט על כל ונטילטור. בקיצור: בלום.

צד לי מאור, איפוא, שהשמות החולפו